

vida dels equips

de mare de déu de menorca - 3/2015/n. 49

SUMARI:

Editorial: Formació per a una societat en transformació /// pag. 3
Pregària Advent, sector A // pag. 4-5
Pregària Advent, sector B // pag. 6-7
“Menos tenemos, mas nos queremos” // pag. 8
Cristòfol Vidal // pag. 9
Salvem l'Església a l'Iraq // pag. 10
Una altra visió del matrimoni // pag. 11
Recomanam: Wonder - Philomena // pag. 12

22 de MARÇ 2015 Comissió permanent
04 D'ABRIL 2015 Intersector Ciutadella
02 de MAIG 2015 Reunió responsables sector B
03 de MAIG 2015 Reunió responsables sector A
31 de MAIG 2015 Trobada fi de curss

Han estat cridats a la casa del pare

Joana Allés Anglada – Dia 31-1-2015
Mare de na Tere López i José Mercadal, equip C12

Margarita Pelegrí Marqués – Dia 20-1-2015
Mare de Margarita Marqués, equip F9

Bartomeu Mercadal Pons– Dia 12-2-2015
Pare de Sebastià Mercadal, equip C8

Enviau les vostres col·laboracions a:
vidaemd@hotmail.com

FORMACIÓ PER UNA SOCIETAT EN TRANSFORMACIÓ

Esteim vivint a nivell mundial un conjunt de transformacions profundes: la globalització internacional, la informació, els progressos científics i tècnics, els canvis socials, polítics, culturals... són factors condicionants de la vida actual i els ciutadans en sentim els seus efectes.

El món ha entrat en una fase de mutació profunda i exigeix un esforç d'adaptació considerable.

Per açò creim que, a part de ser una església en sortida, també hem de ser una església formada i descobrir la importància i la necessitat de la formació permanent al llarg de tota la vida.

Un dels aspectes que més motiva a formar-se és descobrir el sentit d'allò que un fa i perquè ho fa.

La formació és clau per a una societat en transformació.

Com a cristians tenim mitjans a l'abast: lectura personal, pregària, eucaristia dominical, conferències (escola de teologia i altres), qualche bon programa de televisió...

Aprofitem-los !!!

***“el món ha entrat
en una fase de mutació
profunda”***

PREGÀRIA D'ADVENT

2014 Del sector B de Ciutadella

El passat 14 de desembre vam celebrar com cada any la nostra pregària d' Advent, i continuant amb la roda itinerant que acostumem a fer, enguany va tocar a la parròquia de St. Antoni Mª Claret. Volent ser fidels a la proposta del Papa Francesc, d' "una església en sortida", i també, al lema d'aquest curs dels EMD: "Surt de casa, obre't al món", cada matrimoni ens havíem compromès a convidar d'altres persones properes a noltros (fills, amics, altres familiars...) i que no fossin dels equips. També hi va haver el testimoni de 3 matrimonis del equips de diferents edats, que ens van explicar, cadascun amb el seu propi estil, la seva vocació matrimonial, i de com els EMD els han ajudat a créixer espiritualment, com a parella i com a família. Ens va alegrar constatar la bona resposta de la gent, també la presència del Sr. Bisbe. Creiem que realment vam aconseguir un bon clima de pregària i festa tot plegat, això ens va brindar l'oportunitat de poder compartir, pregar i cantar junts (petits, joves, adults i grans...)

Vam acabar posant en comú el que entre tots havíem aportat entorn d'una gran taula, alhora que ens anàvem felicitant i saludant entre tots.

Joan i Merçè

Aquí teniu un petit recull dels seus testimonis, on esperam que s'hi transpuin la seva bellesa i els seus sentiments.

→ "L'experiència dels equips, és peça clau per a la nostra espiritualitat i vida amb parella"

→ "El deure de mirar-nos als ulls, seguir festejant, obir el cor a l'altre sabent que Déu està amb noltros".

→ "Agraïm els espais de forma-

ció, silenci, pregària i festa que el moviment ens ofereix”

→“Trobar-se amb el grup és compartir i estimar les diferents realitat que tots vivim”

→“D’una manera senzilla, intentam que la nostra vida sigui testimoni de Fe”

→“**Fer creible els EMD és responsabilitat de tots**”

Paca i Fel

→“Amb Déu vam descobrir que si ens obríem el cor i ens estimàvem amb senzillesa, aquesta seria la millor experiència de la nostra vida”

→“Viure i estimar com Jesús, no s’aprèn de cop i volta, sinó amb petites dosis del dia a dia”

→“Regalar-nos un somriure, trobar un espai d’intimitat obert al diàleg, estar amb els fills, cantar, jugar i esser infants com ells”

→“Es grup ens ajuda a compartir allò que som, ens ofereix un moment gojós amb parella, ens

obre camí a la sinceritat, a l’acceptació de les pròpies fableses i ens revesteix de tendresa i estimació”

Rosa i Fel

→“Acabats de casar, teníem molt clar que volíem viure la nostra vida i el nostre matrimoni d’acord amb les nostres creences com a cristians, i... per qué no fer-ho de forma conjunta? Però ... no sabíem com. Els equips de matrimonis ens n’han donat la possibilitat”

→“Els EMD ens fan sentir més segurs, ens donen l’oportunitat de formar-nos, de compartir les nostres inquietuts, penes, alegries, de sentir-nos estimats”

→“Quan un està segur de si mateix, i té al seu costat una parella que el fa sentir segur com a matrimoni, no té por d’assumir responsabilitats a altres indrets, d’esser útil a la comunitat, **d’entendre l’alegria de l’Evangeli**”

Tolo i Joana

PREGÀRIA D'ADVENT

2014 Sector A Ferreries – Maó

Una vegada més com cada any els equips de Ferreries -Maó ens vam reunir el dissabte 13 del passat desembre a l'església de Sta. Maria, de Ferreries, per celebrar conjuntament la pregària d'advent , conscients de la importància de preparar l'arribada del Déu fet home. És una pregària molt desitjada per tots els equipers, que ens dóna l'oportunitat d'aquesta retirada tan necessària dins un marc tranquil i íntim, on el silenci i la música ens van proporcionar el caliu i ens van acompanyar en les nostres pregàries i reflexions, que vam posar en comú enriquint -nos així els uns als altres .

Aquesta vegada van ser les paraules del Papa Francesc que ens van servir de guia per a les nostres pregaries.

“El gran risc del món actual, amb la seva múltiple i aclaparadora oferta de consum, és una tristesa individualista que brolla del cor còmode i avar, de la recerca malaltissa de plaers superficials, de la consciència aïllada. Quan la vida interior es tanca en els propis interessos, ja no hi ha espai per als altres, ja no s’hi escolta la veu de Déu, ja no hi batega l’entusiasme per fer el bé.” **(Francesc. E.G.1.)**

“Sortim, sortim a oferir a tots la vida de Jesucrist. Preferesc una església accidentada, ferida i tacada perquè surt al carrer abans

que una església malalta pel tancament i la comoditat d’aferrar-se a les pròpies comoditats”.

(Francesc E.G.49.)

“L’aportació indispensable del matrimoni a la societat supera el nivell de l’emotivitat i el de les necessitats circumstancials de la parella...”.

(Francesc.E.G.66)

“Avui hem de dir “no a una economia de l’exclusió i la desigualtat. Aquesta economia mata.”

(Francesc, E.G.53.)

“L’evangeli ens invita sempre a córrer el risc del retobament amb el rostre de l’altre, amb el seu dolor i els seus reclams, amb la seva alegria que contagia, amb el seu constant cos a cos. La veritable fe en el fill de Deu fet carn és inseparable de la pertinença a la comunitat, del servei, de la reconciliació amb la carn del altres. El Fill de Déu en la seva encarnació, ens va invitar a la revolució de la tendresa.”

(Francesc,E.G.88.)

“Ja no deim que som “deixebles “ i “ missioners”, sinó que som sempre “deixebles missioners”.

(Francesc, E.G.1)

“MENOS TENEMOS, MÁS NOS QUEREMOS”

Juanma i Dolores són fills d'andalusos emigrats a Catalunya (Sabadell). En Juanma havia viscut a Menorca de petit, però és a Sabadell que va conèixer na Lole i s'hi va casar ara fa 20 anys. Van venir a Menorca a fer feina: primer as Mercadal, després a Ferreries. Han format una família integrada per dos fills de 16 i 11 anys i una petitona de 14 mesos. Na Lole ha fet feina com a desadora d'apartaments, sense contracte, i ell ha treballat en la construcció, sense estabilitat, només contractat per a finals d'obres. Fa uns 4 anys les coses els hi roden malament.

Com és la vostra situació actual?

Crítica. A conseqüència d'una caiguda, jo (na Lole) he quedat afectada per una petita invalidesa que m'incapacita per a segons quines feines. La meva darrera feina – diu en Juanma – va ser en el desviament de la carretera de Ferreries, i després només he tingut treballs esporàdics i sense contracte, sempre a l'espera que surti qualque oportunitat.

I de què viviu?

Com a ingrés segur només tenim una pensió no contributiva de 380 € /mes, i cada mes hem de pagar 420 € de censal. Gràcies a Càritas podem menjar cada dia i no acumular deutes. Sollicitam ajudes dels serveis socials de l'ajuntament, del SOIB, encara que els tràmits burocràtics ho compliquen i retarden.

Com repercuteix aquesta situació en la vostra vida de família?

“Menos tenemos, más nos queremos” - diuen a una. Hi ha moments de desesperació, d'esfondrament en

no poder donar als fills allò que et demanen; procuram que ells duguin una vida el més normal possible, encara que els 2 majors veuen la situació. Duim una vida ajustadíssima. Els fills compten amb els germans quan obren la nevera; són comprensius, no es queixen.

Confiau que la vostra situació millori?

Sí. Jo (Juanma) confi trobar feina; cerc oportunitats fora de la construcció ja que per problemes d'esquena segons què no ho puc fer. M'apunt a cursets gratuïts com de jardineria, piscines, maquinista. Hem sollicitat un pis de l'IBAVI dels molts que hi ha encara buits a Ferreries, que només l'agafaríem en cas d'aconseguir un lloguer social, perquè si ens ha de costar com el que ara ocupam, no ho paga la pena.

Gràcies, Juanma i Lole, pel vostre testimoni.

Ens quedam amb la pregunta: què podem fer?
(Joan Febrer)

Aportat per Cristòfol Vidal Barber

LA CORDA I EL RIU

Hi havia dos països: el país de la felicitat i el país de la desgràcia. Els separava un cabalós riu. Molts s'ofegaven en l'intent de creuar-lo.

Un dia arribà un home que els digué: "Amb una corda intentaré unir les dues ribes del riu. Si em moro en l'intent haurà valgut la pena, ja que d'altres podran agafar-se a la corda i travessar el riu".

Aquest home preparà una corda, fixà un extrem a un arbre i féu un llaç corredor a l'altre extrem. Així s'endinsà en el riu, lluitant contra els remolins. Uns caçadors el confongueren amb un animal, li van llançar unes fletxes i el feriren de mort. En un darrer esforç, abans d'enfonsar-se, aconseguí lligar la corda al tronc d'un arbre. Perdé la vida, però realitzà el seu projecte.

Els que en foren testimonis li rendiren culte, però no tots seguiren el seu exemple provant de creuar el riu. Molts pensaven: podem agafar-nos a la corda, però l'aigua és tan freda que el perill és gran. Com que la corda no s'utilitzava, es va anar recobrint d'algues.

Un grup de savis declarà: "L'únic que cal fer és adorar el nostre heroi com un déu i creure que morí per salvar-nos. Així, quan morirem, entrarem en el país de la felicitat. La nostra ànima volarà cap a l'altra riba". Els habitants del país de la desgràcia es deien amb alegria: "Gresca, que tot plegat són quatre dies!"

L'esperit d'aquest heroi els contemplava amb tristesa. Tractava d'ajudar-los dient: "Us equivoqueu. Heu oblidat la corda que tinc lligada entre el país de la desgràcia i el de la felicitat. Traieu les algues que amaguen la corda. Si us hi aferreu solidàriament i sense por, podreu arribar a l'altra riba".

Aquest temps de Quaresma, previ a la Pasqua, és una nova oportunitat per treure les "algues", la superficialitat, que amaga la "corda". La Pasqua es resumeix en tres mots: **Dejuni**: viu senzillament perquè d'altres senzillament puguin viure. **Almoïna**: donar un "cop de mà" solidari, però més "provocació" que "solució" paternalista.

Pregària: a una gerra d'aigua tèrbo-la portada d'un lloc a l'altre li convé deixar-la quieta una estona per a poder veure el fons. En termes litúrgics: "**Creieu** de debò allò que anunciueu, **Viviu** el que creieu i **Prediqueu** realment allò que viviu"

(es diu al diaca en la seva ordenació).

SALVEM L'ESGLÉSIA A L'IRAQ

Des de l'Iraq ens arriba un crit unànime: "ajudau-nos, no podem seguir així". Els cristians de l'Iraq són naufrags que estenen la mà perquè algú els salvi de la mort. Encara hi ha esperança, podem ser part de l'ajuda.

Milers de persones han hagut de fugir, sense res, davant l'avanç dels gihadistes de l'autoproclamat Estat Islàmic. Aquests els han donat un ultimàtum: "convertiu o moriu. Fins a 120.000 cristians omplen els carrers, escoles, esglésies i descampats del Kurdistan iraquità, una zona de moment segura. És l'última opció abans de marxar per sempre del seu país.

L'Església és present a l'Iraq des dels primeríssims temps del cristianisme. Però la comunitat cristiana és cada vegada més petita. Després de la campanya militar contra Saddam Hussein l'any 2003, el nombre de batejats ha passat de ser 1,6 milions a tot just uns 300.000. Molts han abandonat el país per la violència dels radicals musulmans. No hi ha família cristiana que no compti amb algun màrtir o assassinat pels extremitistes. Els pocs que es van quedar havien emigrat al nord, a la ciutat de

Mossul, on la convivència era més estable. Ara han hagut de fugir de nou. Ja no se senten les campanes en pobles ancestrals de la Plana de Nínive com Qaraqosh, o Alqosh.

Almenys cinc bisbes han hagut de fugir de les seves diòcesis, els convents i seminaris han quedat buits i uns trenta sacerdots han perdut les seves parròquies. Els cristians a l'Iraq no tenen futur si la comunitat internacional no els ajuda immediatament. "No ho oblideu", deia Lluís Rafael Sako I, el qual ens ha demanat ajuda per sostenir l'atenció als refugiats, així com per seguir mantenir la pastoral ordinària. "Ajuda a l'Església Necessitada" va enviar el passat estiu diverses ajudes d'emergència per un valor de 200.000 €.

Els cristians de l'Iraq mantenen viva la Bona Nova de l'Evangeli on ja no queda esperança. Ells són el rostre de Crist en una terra millenària. Ara més que mai estem cridats a ser una mateixa Església, a ser un sol en Crist i sostenir els nostres germans que més pateixen: tots som cristians de l'Iraq.

Article extret de: BOLETIN de "Ayuda a la Iglesia Necesitada". Dic.-Feb. 2015

EN ES GRUP, M'HI TROB MOLT A GUST

un suport moral tant per Jo com per na Carol, per tant perquè no seguir lligats a Ells?.

Pot ser que aquest any quasi bé no hi he anat per diversos motius, però així que puc, m'agrada de tant en tant perdre'm per ses cases dels meus amics i escoltar les seves opinions; també m'agrada perquè seguir lligat al grup em dóna peu a xerrar de sa fe, del que crec i del que estic vivint espiritualment, i crec també que a na Carol li agrada que segueixi lligat al grup.

Es fet de ser viuudo em dóna una altra visió del matrimoni, he après de valorar unes coses que abans No valorava. Es fet de viure intensament sa malaltia de na Carol m'ha ajudat a entendre moltes coses, m'ha ajudat a fer silenci, a escoltar, a no jutjar tant ses persones si no coneixes la seva realitat, i a **valorar el que tenim, encara que, de vegades sa nostra realitat, no és sa que havíem somiat.**

Nito Barber (Ferreries)

A vegades m'estic demanant a veure què hi fa una persona vídua en un grup de matrimonis; a simple vista no sembla una actitud molt normal, però en aquest temps que ens ha tocat viure, si no fas ses coses normals ja sembles una persona diferent, dic diferent per no utilitzar una altra expressió.

Sa veritat és que jo, en es moviment dels EMD, no hi estic gaire integrat, però **en es grup sí que m'hi trob molt a gust:** són unes parelles que les estimo, perquè en el seu moment van jugar un paper important en sa meua vida (malaltia de na Carol) i em varen desmostrar ser unes persones en qui s'hi pot confiar. **Es grup va ser**

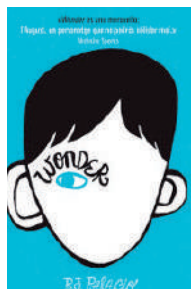
Recomanam////////////////////////////////////

Títol: **PHILOMENA**
Director: Stephen Frears
Regne Unit, 2013. 98 minuts.
Tots els públics

El britànic Stephen Frears, director de pel·lícules memorables com Cafè Irlandès, La camioneta o la més recent The Queen, parteix en aquesta ocasió d'una història real per teixir un relat profund i de gran tendresa sobre l'amor d'una mare cap al seu fill. Philomena Lee és una dona irlandesa entrada en anys que, quan era una adolescent, va quedar embarassada. Les monges de l'internat on residia van donar el seu fill en adopció. 50 anys més tard, i amb l'ajuda de Martin Sixsmith, un antic periodista de la BBC, Philomena comença les indagacions que la portaran a retrobar el seu fill. Però res no serà com esperava. L'escepticisme irònic de Martin Sixsmith es veurà profundament interpellat per la humanitat, la sensibilitat, la fe i la capacitat de perdonar de Philomena.

Per Miquel Maria

Títol: **WONDER.**
Autor: R.J Palacio
Una novel·la molt humana i plena de sentiments, ens ofereix una faula sobre la superació personal i lluita contra les ad-

versitats.

“La lección de August (La Campana/ Nube de tinta)”.

“Em dic August, per cert. No penso descriure la meua cara. Segur que és molt pitjor que tot el que us esteu imaginant.”

Aquesta és la carta de presentació de l'August, un nen de 12 anys que ha nascut amb una malformació a la cara. Ja des de ben petit ha patit tot un seguit d'operacions que l'han allunyat de l'escola i del món.

El seu univers fins ara s'ha centrat al voltant dels familiars més propers. De la super protecció rebuda, l'August haurà de superar un nou repte: abandonar la seva llar, anar a l'escola i relacionar-se amb la resta de companys de classe. Un doble repte: acceptar-se i que els companys l'acceptin tal com és ell.

“La mare diu que quan va tenir al davant per primera vegada la meua carona aixafada l'únic que va veure és que tenia uns ulls preciosos”

Ens permetrà reflexionar sobre qüestions referents a l'amistat i la superació de les adversitats. Per Nina Pons Enrich

